

Ik wacht op wat ik de waterbus noem, een elektrische boot die me vanaf La Villette langs een kade van het Canal Saint-Denis naar de Carrefour d'Aubervilliers brengt. Het is lente, met al haar zo levendige, zo heldere kleuren. Het haast snijdende licht van de zon. Als altijd het weerzien met het licht, als altijd de onverwachte terugkeer van de seizoenen, ditmaal nog verrassender dan anders omdat de vliedende tijd het overweldigende effect nog laat toenemen, niets is banaal aan deze eeuwige beweging (misschien omdat zij nooit op maat van een mensenleven is). Wachten op een boot, aan boord gaan, varen, ook al is het maar tien minuten, is nooit onbenullig.

Ik geef me over aan de warmte van de zon op mijn gezicht en er verschijnen, als ik mijn ogen weer opendoe, een paar zwarte vlekken in mijn rechterooghoek. Het verbaast me, daarna verontrust het me. Ik probeer de kleine archipel die zich bij elke oogbeweging verplaatst te fixeren. Later verneem ik dat het segmentjes van het glasvochtmembraan zijn. Ze drijven en werpen schaduwen op het netvlies. Vervolgens verneem ik dat ze soms ook 'schimmen' worden genoemd.

Ik zie de – ongrijpbare – schaduw van die drijvende lichamen, die me altijd ontglippen en er altijd zijn. Alweer een met de leeftijd verbonden ontregeling. Wat me evident lijkt. Ik bereik de leeftijd van de drijvende lichamen die mijn leven hebben bevolkt en die aanwezig en irreëel blijven.